

Hồi 8

Tiết Cừu lòng tuy cảm thấy chua chát, nhưng không dám để lộ ra mặt, bởi chàng cũng đã chuốc lấy tình nghiệt khác, huống hồ đối phương cũng có ý báo ơn kia mà?

Chàng bỗng nhớ đến chiếc bao Táng Môn Kiếm trong túi da, bèn lấy ra đưa cho Thường Tiểu Vân và nói:

- Vân muội có biết kẻ thù là ai không? Chiếc bao kiếm này...

Thường Tiểu Vân đón lấy, tiếp lời:

- Tất cả kẻ thù của tiểu muội và Hạnh gia, chỉ cần Cừu ca báo thù xong, bọn họ cũng chết cả, chỉ có một người không nằm trong số ấy, và cũng là người tiểu muội cảm hận hơn hết.

- À! Có phải là Cửu Đầu Điều Trương Bằng không? Ngu ca sớm đã hoài nghi là y giả trò rồi!

Thường Tiểu Vân không ngờ Tiết Cừu đều biết cả, vừa kinh ngạc lại vừa phẫn hận nói:

- Chỉ vì một thanh Táng Môn Kiếm mà bán đứng cố hữu, kết quả chỉ được một thanh Táng Môn Kiếm không có bao, đó là chính mắt tiểu muội trông thấy, thật là kẻ đáng ghê tởm.

Đoạn khoát tay nói:

- Hai vị hãy đi trước, đừng quên giữ chân Khôi Ưng Cổ Bàn!

Tiết Cừu quyến luyến nhìn Thường Tiểu Vân nói:

- Vân muội vĩnh viễn là muội muội của ngu ca, ngu ca sẽ sớm tối chúc phúc cho Vân muội. Vân muội hãy yên tâm, ngu ca chỉ cần ba chiều là có thể kết liễu tính mạng lão tặc ấy.

Dứt lời, chàng liền dẫn trước đi ra, rẽ qua một khúc quanh, đã nhìn thấy cửa động rộng chừng ba trượng, nhưng không có nhiều người bao vây như chàng đã nghĩ.

Lúc này chừng cuối giờ Ngọ đầu giờ Mùi, ánh nắng thu chên chếch soi vào động, Tiết Cừu dùng tay ra hiệu với Liễu Hồng Ba theo sát phía sau, chia nhau tả hữu nép sát vách động tiến ra.

Bỗng nghe ngoài động vang lên một tiếng cười khan và nói:

- Đến rồi! Đến rồi! Ha ha... Lũ súc sanh kia...

Vừa nghe tiếng, Tiết Cừ đã phát hiện ra người ấy ẩn nấp trên ngọn cây to cách cửa động chừng sáu bảy trượng, liền buông tiếng cười khẩy, năm ngón tay chộp vào vách động, móc lấy một nắm đá vụn, vung tay ném ra như một làn mưa dày đặc.

Người ẩn nấp trên cây chưa nói dứt lời, đã thét lên một tiếng đau đớn, từ trên cây rơi xuống đất.

Cùng trong lúc ấy, vô số ám khí bạc từ bốn phương tám hướng bay đến, nhưng đến cửa động thì lực đạo đã suy yếu, thấy đều rơi xuống trước cửa động.

Tiết Cừ thấy vậy, biết ngoài động không có nhiều người, nếu vận công khắp toàn thân, những ám khí ấy chẳng làm gì được mình, nhưng Liễu Hồng Ba tay không tấc sắt, chưa chắc có thể xông ra nổi.

Tiết Cừ ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói:

- Ba muội hãy chờ chốc lát, để ngu huynh ra ngoài đánh đuổi bọn họ trước!

Mọi khi, Tiết Cừ gọi nàng là Ba muội, nàng luôn cảm thấy ái ngại, giờ Thường Tiểu Vân đã có người yêu khác, Cổ Tranh đã chết, nỗi ái ngại không còn, mặc dù đang trong tình thế nguy ngập, nàng cũng nghe lòng ngọt ngào khôn tả.

Liễu Hồng Ba nhoẽn miệng cười, tuy lúc này nàng mặt mày lem luốc, nhưng trông cũng khá duyên dáng dễ thương.

Tiết Cừ bất giác nghe lòng xao xuyến ngưng lời, bỗng cất tiếng hú vang, sải bước đi đến cửa động.

Tiếng hú chưa dứt, ám khí lại như mưa bắc bay đến, Tiết Cừ không tránh né, mắt thấy hầu hết ám khí đều trúng vào người chàng, nhưng còn cách chừng một thước, thấy đều như trúng vào cao su bật ngược trở về, tốc độ không chậm hơn lúc bay đến.

Trong tiếng quát vang, tám đại hán lao ra chặn đường Tiết Cừ.

Tiết Cừ quét mắt nhìn họ, tám đại hán này đều tuổi từ ba đến bốn mươi, người nào cũng thân khí sung mãn, tay cầm một ngọn thiết côn, oai phong凛冽.

Chàng mỉm cười hỏi:

- Tổng giám của các vị đâu?

Tám đại hán không trả lời, chỉ nghe một người nói:

- Chớ nói lời thôi, đánh!

Vừa dứt lời, bốn ngọn thiết côn đã bổ xuống đỉnh đầu Tiết Cừ, còn bốn ngọn thiết côn khác quét xuống hai chân chàng, đó gọi là Thiên La Địa Võng, thật khó ứng phó.

Tiết Cừ buông tiếng cười khẽ, người liệng đi nhẹ nhàng như cánh bướm, chỉ nghe tiếng thét đau đón vang lên liên hồi, đã có sáu người ngã lăn ra đất.

Đó là Tiết Cừ còn nương tay, không muốn lạm sát, nếu không sáu người ngã xuống ấy đã hồn lìa khỏi xác rồi.

Hai người kia tuy chưa ngã xuống, nhưng hai ngọn thiết côn đã rời khỏi tay, bay ra xa ngoài ba trượng, người đứng thù ra tại chỗ, đã bị điểm khóa huyết đạo.

Tiết Cừ thộp ngực một người xách lên, ném vào một lùm cây thấp, trong đây cỏ gai, đại hán ấy huyết đạo đã bị điểm khóa, đau đớn nhưng không kêu la được, da thịt bị cỏ gai cào rách, khắp người đầy máu tươi.

Đó là Tiết Cừ tàn nhẫn ư? Không phải! Ngay khi đại hán ấy rơi xuống lùm cây, trong lùm cây đã có một bóng người vọt lên, thì ra là chàng đã phát hiện có người ẩn nấp.

Bóng người ấy vọt lên, đầu cũng không quay lại, bỏ chạy bán mạng.

Tiết Cừ chẳng ngờ người ấy vô dụng thế này, vừa định bỏ qua, chợt thấy bóng lung lại là một thanh niên tuổi ngoài hai mươi, chính là đệ tử của Khôi Ưng Cổ Bàn, hung thủ chính đã hại chết Cổ Tranh.

Tiết Cừ lòng liền bùng lửa giận, cất tiếng hú ghê rợn, toàn lực thi triển khinh công tuyệt thế Phi Long Đãng Không, thoáng chốc đã đuổi kịp thanh niên ấy.

Tiết Cừ vươn tay ra, chộp vào lưng đối phương, căm hận nói:

- Súc sanh, ngươi còn muốn trốn chạy hả?

Tiết Cừ nắm ngón tay cứng như sắt thép, nếu bị chộp trúng hẳn sẽ xuyên lung thấu ngực, ngay trong khoảnh khắc ấy, bỗng thấy một làn khói đỏ bay lên, phủ chụp vào mặt chàng.

Tiết Cừ sớm đã phòng bị, vội vận khí thổi mạnh, thổi tan đám khói độc, nhưng trong khoảnh khắc ấy, đối phương đã phóng ra xa hơn trượng.

Tiết Cừ căm hận thấu xương, vốn định cho hẳn xuyên lung thấu ngực, thủng bụng lòi ruột, nhưng nghĩ đến Thường Tiểu Vân và Liễu Hồng Ba, hai nàng đều chưa thoát khỏi vòng nguy hiểm, không dám đuổi ra xa, bèn co ngón tay búng ra.

“Vút” một tiếng, sau ót thanh niên ấy đã thủng một lỗ tròn, hấn rú lên một tiếng thảm thiết, ngã sấp xuống đất, chết ngay tại chỗ.

Ngay khi ấy, bỗng nghe Liễu Hồng Ba kêu lên kinh hoàng, Tiết Cừu cả kinh ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy Liễu Hồng Ba tay cầm thiết côn, đang đấu với Tường Vy phu nhân và hoàn toàn áp đảo y thị, thì rõ ràng Liễu Hồng Ba đã chiếm thượng phong, vì sao nàng lại cất tiếng kêu kinh hoàng thế nhỉ?

Tiết Cừu đang thắc mắc, bỗng thấy một bóng người ở phía sau Liễu Hồng Ba, đang từ từ đi vào sơn động.

Tiết Cừu thấy vậy hết sức kinh hãi, bóng người ấy chính là Khôi Ưng Cổ Bàn, chàng đã hứa với Thường Tiểu Vân giữ chân lão ta, vậy mà bây giờ lại để cho lão ta vào trong sơn động.

Lúc này chàng đang ở cách xa cửa động mấy mươi trượng, khi chàng quay lại nhìn, Khôi Ưng Cổ Bàn đã khuất dạng trong sơn động.

Nhưng chàng chẳng thể không đuổi theo, liền tức tung mình, vượt qua mười lăm mười sáu trượng, chỉ ba lượt tung mình đã đến cửa động.

Nhưng chẳng còn thấy bóng dáng Khôi Ưng Cổ Bàn đâu nữa, Tiết Cừu bất chấp tất cả, tung mình lao thẳng vào động.

Người vừa vọt lên, chợt thấy bóng xanh nhấp nhoáng, và nghe tiếng Thường Tiểu Vân nói:

- Cừu ca! Tạm biệt, hãy bảo trọng...

Chưa dứt lời, người đã lao vào rừng. Thì ra Thường Tiểu Vân đã tính trước, cho dù nàng ở trong động, Khôi Ưng Cổ Bàn hấn cũng không buông tha, nên nấp sẵn trong tối, chờ lão vừa đi vào, lập tức thừa cơ thoát ra khỏi động.

Khôi Ưng Cổ Bàn thấy Thường Tiểu Vân đã đào thoát, thật tức đến lộn gan, khi quay ra đến chỗ khúc quanh, lại gặp Tiết Cừu đứng án nơi cửa động, lòng đang khiếp hãi...

Tiết Cừu đã cất tiếng nói:

- Lời nói của lão, chúng ta không cần tính toán, nhưng lời nói của Tiết mỗ thì phải thực hiện, Tiết mỗ đã nói rồi, nội trong vòng mười chiêu phải lấy mạng lão. Lúc trong lao thất lão đã sử dụng bảy chiêu rồi, hãy còn ba chiêu, trong ba chiêu ấy, lão hãy chuẩn bị xuống âm tào địa phủ mà trình diện!

Khôi Ưng Cổ Bàn cũng là nhân vật thành danh lâu năm trong giới hắc đạo, đầu chịu nổi những lời khinh miệt ấy, giận đến thất khiếu bốc lửa, song lão là người quỷ kế đa đoan, thấy Tiết Cừ không lấy Kim Liên Hoa ra, bèn nói khích:

- Họ Tiết kia, người nói là chỉ bằng vào hai tay không ư?

Tiết Cừ đưa hai tay lên xem, cười dài nói:

- Có đôi tay này là đủ rồi!

Khôi Ưng Cổ Bàn mừng rỡ:

- Đó là người nói đấy nhé! Xem đây!

Trong tiếng loảng xoảng ghê rợn, ngọn Ô Liên Câu dài tám thước đã thẳng đuột như thương, vói chiêu Độc Xà Xuất Động đâm thẳng vào ngực Tiết Cừ.

Có thể vận nội lực làm cho một sợi xích sắt trở nên thẳng như thương, đó cũng đủ kinh người trong giới võ lâm rồi. Thế nhưng, trong mắt Tiết Cừ thì chẳng có gì đáng kể.

Chỉ thấy chàng nghiêng người sang bên, xích sắt luồn qua dưới nách, nhanh như chớp lướt đến trước mặt Khôi Ưng Cổ Bàn, vung tay chộp vào mạch môn lão ta.

Khôi Ưng Cổ Bàn vừa thấy thế chộp của Tiết Cừ, liền biết lợi hại, vội hạ cổ tay xuống, theo Thất Tinh Bộ bước lùi, xích sắt vung ra phản kích.

Đó là chiêu Hồi Quang Phản Chiếu hết sức hiểm độc, Tiết Cừ một trảo không trúng đích, kinh phong ập đến sau óc, cũng bất giác rợn người, lệ làng thụp xuống, lạng người sang bên tám thước, tránh khỏi chiêu Hồi Quang Phản Chiếu của đối phương chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Khôi Ưng Cổ Bàn thấy hai chiêu đã qua, hết sức yên tâm, chỉ còn một chiêu cuối cùng nữa thôi, lão nghĩ:

- Ba chiêu mà qua, để xem người còn mặt mũi nào đứng chân trên giang hồ nữa!

Khôi Ưng Cổ Bàn lòng tuy nghĩ, nhưng chiêu thức vẫn không chậm, đột nhiên tung mình lên không, lại thi triển chiêu Giáng Long Phục Hồ hung mãnh nhất trong Lăng Không Tam Tuyệt Chiêu thành danh của lão.

Ý định của lão là không cần thắng, chỉ cần không bại là được.

Chỉ thấy bóng xích cuộn cuộn, gió rít vù vù, quả là có uy thế giáng long phục hồ.

Tiết Cừ cũng nhớ đến lời hứa ba chiêu, nhưng khi thấy uy thế của đối phương, chàng cũng hối hận là mình đã quá tự phụ, không lấy Kim Liên Hoa ra ứng địch, nếu có Kim Liên

Hoa trong tay, cho dù uy thế của đối phương hung mãnh hơn gấp mấy lần, chàng cũng chẳng sợ.

Nhưng giờ đây hối hận thì đã muộn, mắt thấy xích sắt đã quất xuống đỉnh đầu, không còn kịp lách tránh nữa, đành mạo hiểm thi triển Huyền Qua thần công, tay phải vươn ra chộp thẳng vào trong bóng xích cuộn cuộn.

Khôi Ưng Cổ Bàn thấy thế cười to nói:

- Đây là người tự tìm cái chết, không thể oán trách Cổ gia lòng dạ tàn ác.

Đồng thời tăng thêm hai thành công lực, trên xích sắt chẳng những có móc câu, mà còn có tấm kích độc, nếu bàn tay chạm vào móc câu, dù có tiên đơn thần dược cũng không cứu nổi.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc ấy, bỗng một luồng kinh phong hết như kiếm sắc xuyên qua bóng xích, nhắm vào cổ tay phải, Khôi Ưng Cổ Bàn chưa kịp phản ứng, cổ tay đã tê dại, xích sắt tuột tay bay đi.

Khôi Ưng Cổ Bàn kinh hãi, chưa kịp hoàn hồn, trước ngực lại đau nhói, máu tuôn ra xối xả. Lão vội dùng tay bịt lấy vết thương, ho tới tấp một hồi, mặt mày trắng bệch.

Chỉ thấy Khôi Ưng Cổ Bàn hai mắt trợn trừng nhìn ra phía sau Tiết Cừu, bi phẫn nói:

- Động chủ đã... lâm nguy bỏ lão phu!

Tiết Cừu sững sốt ngoảnh lại nhìn, phía sau đâu có bóng người nào?

Bỗng nghe tiếng "bộp bộp" liên hồi, cửa động bốc lên một cuộn khói xanh, chính là loại khói độc mà chàng đã trúng phải hôm trước, bất giác kinh hãi, vội nín thở ngoảnh lại nhìn, Khôi Ưng Cổ Bàn đang thọc tay vào túi da, biết đó chính là kiệt tác của lão, liền bùng lửa giận.

Chỉ nghe Khôi Ưng Cổ Bàn cười to như sói tru quỷ gào nói:

- Người cũng đừng hòng ra khỏi đây, chúng ta gặp nhau trên đường xuống suối vàng sẽ đấu tiếp!

Lão vừa dứt lời, Tiết Cừu đã nhặt Ô Liên Cầu lên, toàn lực quét đến, trúng ngay cánh tay vừa định vung ra của Khôi Ưng Cổ Bàn.

Tiết Cừu cắn răng giật mạnh, máu thịt văng bay tung tóe, cả cánh tay Khôi Ưng Cổ Bàn lòi xương trắng hếu, trông thật khủng khiếp.

Lão rú lên một tiếng thảm thiết, ngã vật xuống đất, rên la liên hồi, chỉ chốc lát sau, khắp người Khôi Ưng Cổ Bàn mọc đầy bướu to, máu đen tuôn xối xả.

Tiết Cừ biết đó chính là do kịch độc trên Ô Liên Cầu gây nên, đó chẳng phải chàng cố ý như vậy, mà có thể nói là Khôi Ưng Cổ Bàn đã gặp quả báo, chẳng trách được ai.

Tiết Cừ không đành lòng nhìn nữa, vút bỏ Ô Liên Cầu, quay người vung chưởng, đánh tan khói độc ở cửa động, tung mình ra ngoài.

Chàng đứng lại đưa mắt nhìn, Liễu Hồng Ba vẫn với ngọn thiết côn kịch chiến với Tường Vy phu nhân, nhưng thân pháp nàng không còn nhanh nhẹn như trước, và chiêu thức cũng chậm hơn rất nhiều, trong khi ấy Tường Vy phu nhân một thanh trường kiếm vẫn vung động như rồng bay phụng múa, như càng lúc càng dũng mãnh hơn.

Võ công của hai người ấy, Tiết Cừ từng đích thân nếm trải, biết chắc Liễu Hồng Ba có thể chiến thắng Tường Vy phu nhân, nên chàng yên tâm đuổi theo Khôi Ưng Cổ Bàn.

Giờ sự thật đã trái ngược, đương nhiên đó là vì ngọn thiết côn trong tay Liễu Hồng Ba quá nặng, không thể thi triển như ý muốn, nếu đổi lại là Lâu Hoa Cổ Đằng của ân sư, chắc chắn Tường Vy phu nhân đã bại từ lâu.

Thế nhưng, chàng cũng chưa ra tay, đó là vì Liễu Hồng Ba chưa đến lúc nguy hiểm, đồng thời chàng phát giác những người thợ thương đã lui đi, và lại có người lên lút đến, qua tình hình bốn bề tĩnh lặng, người này chắc hẳn là động chủ Quỷ Bà Ấn Thiên Quyên.

Ngay khi ấy, bỗng nghe tiếng nói nữ nhân từ sau một tảng đá to ở ngoài mười mấy trượng vọng đến:

- Vy nhi, lui ra!

Tường Vy phu nhân nghe vậy, liền một kiếm đâm mạnh ra, lấy tiến làm thoái, rồi tung mình lui đến chỗ vừa phát ra tiếng nói.

Tiết Cừ trước khi có được Kết Minh Bộ, vì nghe theo lời khuyên của Bi Linh đại sư, nếu không phải kẻ vạn ác bất xá, chàng không muốn gây nhiều sát nghiệp, nên không ra tay ngăn cản Tường Vy phu nhân.

Tuy nhiên, đôi mắt sáng rực tinh quang của chàng sớm đã hướng về phía phát ra tiếng nói.

Chỗ phát ra tiếng nói chưa thấy có người xuất hiện, chỉ nghe Liễu Hồng Ba tức tối ném mạnh thiết côn xuống đất, hậm hực nói:

- Cái thứ nặng nề này, thật tức chết đi được, nếu là Lâu Hoa Cổ Đằng thì sớm đã lấy mạng y thị rồi!

Tiết Cừ hai mắt không chớp, an ủi:

- Đừng tức giận, ngu huynh biết võ công của Ba muội cao hơn y thị rất nhiều mà!

Liễu Hồng Ba nghe vậy vui sướng, ngẩng lên nhìn Tiết Cừ, thấy chàng vẻ mặt nghiêm nghị nhìn về phía xa, vội ngưng lời, cũng đưa mắt nhìn về phía ấy.

Chỉ thấy một người từ sau tảng đá to đi ra, đó là một bà lão đầu tóc bạc phơ, trên gương mặt gầy guộc giăng đầy tia máu, mặt một chiếc áo rộng thùng thình, hai tay giấu trong tay áo, dáng vẻ dị hợm nhưng hết sức ghê rợn.

Liễu Hồng Ba chỉ nhìn thấy tướng mạo ấy đã sợ đến rợn người, đứng thừ ra tại chỗ. Nhưng còn Tiết Cừ thì sớm đã nhận ra đối phương chính là Quý Bà Ấn Thiên Quyên, động chủ Động Đê động, đó là bởi gương mặt giăng đầy tia máu của cụ ta, chẳng phải giống hệt ma quỷ là gì?

Khi nhận ra đối phương là Quý Bà Ấn Thiên Quyên, Tiết Cừ đã lửa giận xung thiên, nghiêng răng ken két, sải bước tiến tới.

Nhưng chàng vừa đi được một bước, bỗng thấy hai thiếu nữ từ phía sau Quý Bà Ấn Thiên Quyên đi ra, và kèm chế một thiếu nữ khác, chính là Thường Tiểu Vân.

Quý Bà Ấn Thiên Quyên buông tiếng cười hăng hắc, khiến Liễu Hồng Ba rùng mình nổi gai ốc, vội cúi đầu xuống, không dám nhìn nữa, bởi cụ ta cười, lộ ra hai hàm răng trắng hếu, cộng thêm gương mặt máu, như muốn ăn tươi nuốt sống người trước mặt, trông càng khủng khiếp hơn.

Tiết Cừ cũng kinh hãi đến chững lại, nhưng chàng chẳng phải khiếp sợ gương mặt quái quỷ ấy, mà là vì sự an toàn của Thường Tiểu Vân, không dám mạo muội tiến tới.

Chỉ nghe Quý Bà Ấn Thiên Quyên cười xong, nói:

- Yên tâm đi, lão nương chưa đến nỗi sát hại ả đâu, nhưng một mạng đổi một mạng, người đồng ý không?

Tiết Cừ hết sức kinh ngạc, một ma đầu lừng danh võ lâm mà cầu khẩn kẻ khác, thật là chuyện không sao ngờ được, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Quý Bà Ấn Thiên Quyên nói tiếp:

- Quỷ Bà này chẳng phải thật sự sợ người, lão nương chỉ cần một năm, một năm sau người không tìm lão nương, lão nương cũng phải tìm người thanh toán món nợ này của chúng ta, thế nào?

Tiết Cừ đành gật đầu:

- Được, tạm tha cho mụ một năm!

Quỷ Bà Ấn Thiên Quyên cười khoát tay, Thường Tiểu Vân được buông ra, chạy nhanh về phía Tiết Cừ và lớn tiếng nói:

- Cừ ca, một năm sau bà ta đã luyện thành độc trùng... Cừ ca phải hết sức cẩn thận!

Đột nhiên, một bóng vàng bay chếch đến, hết sức nhanh và mạnh, Tiết Cừ tinh mắt, thoáng nhìn cũng biết đó là vật gì.

Chàng buông tiếng cười khẩy, một tay giơ lên, với chiêu Thác Tháp Vọng Thiên chặn vật đó lại, rồi lẹ làng chộp lấy, thì ra là Lâu Hoa Cổ Đăng của Liễu Hồng Ba.

Liễu Hồng Ba vừa nhìn thấy, lòng mừng khôn xiết...

Bỗng nghe trên lưng núi có tiếng cười to nói:

- Mụ quỷ kia, liệu mụ cũng chẳng dám giữ lấy bảo vật của Cái Bang!

Liễu Hồng Ba vừa nghe, liền giật lấy Lâu Hoa Cổ Đăng, phi thân lên núi và cất tiếng gọi:

- Sư phụ! Sư phụ!

Quỷ Bà Ấn Thiên Quyên cười khẩy nói:

- Một năm sau, mong là lão khiếu hóa người hãy giữ lấy tính mạng mà đón nhận hình phạt.

Người trên lưng núi đương nhiên là Truy Phong Vô Ảnh Độc Cước Thần Khất, chỉ nghe ông ha hả cười to nói:

- Cái mạng khiếu hóa này vừa nghèo vừa cứng, không chết được đâu, mụ hãy yên tâm, một năm sau nhất định sẽ lĩnh giáo!

Tiết Cừ vì Thường Tiểu Vân, chẳng thể không dằn nén niềm đau trong lòng, trơ mắt nhìn kẻ thù bỏ đi, nhưng sức nhớ đến Tị Độc Bảo Cảnh hãy còn trong tay đối phương, vội nói:

- Các người đã lấy trộm Tị Độc Bảo Cảnh của Tiết mỗ, mau trả lại đây!

Quỷ Bà Ấn Thiên Quyên cười nham hiểm:

- Đó cũng chờ một năm sau đi!

Lại một năm, thời gian một năm dài đằng đẵng, chờ đến mòn mỏi còn gì?

Tiết Cừ bỗng nhớ đến Kết Minh Bộ, bèn nói:

- Một năm cũng được, hãy cho Tiết mỗ biết, Kết Minh Bộ xưa kia của các người hiện ở đâu?

Quý Bà Ẩn Thiên Quyên giạt mình:

- Tiện nha đầu, điều gì người cũng nghe cả, một năm sau người cũng phải chết...

Chưa dứt lời, trên gương mặt quý thoáng hiện vẻ gian hiểm, liền cười đắc ý nói:

- Muốn biết Kết Minh Bộ ở đâu không khó, chỉ sợ người không dám đến đó thôi!

Tiết Cừ biết rõ đối phương nói khích, song vẫn gằn giọng nói:

- Dù núi đao biển lửa, Tiết mỗ cũng chẳng sợ!

Quý Bà Ẩn Thiên Quyên cười hăng hắc:

- Vậy thì cứ đi! Kết Minh Bộ hiện trong tay Thần Phong Kiếm Ảnh Hùng Đông Hải ở Hải Thượng Hải, nhưng người phải nhớ lấy, trong vòng một năm người tuyệt đối không được đặt chân đến Thái Sơn nữa!

Tiết Cừ buông tiếng cười khẩy thật mạnh, không trả lời, trừng mắt nhìn nhóm người Quý Bà Ẩn Thiên Quyên rẽ vào sau tảng đá, lòng đau như cắt.

Nhưng có một điều an ủi chàng, Kết Minh Bộ đã có manh mối, mà dù Kết Minh Bộ không có ở Hải Thượng Hải thì chàng cũng biết thêm được một kẻ thù, đó là Thần Phong Kiếm Ảnh Hùng Đông Hải.

Tiết Cừ cố nén niềm đau trong lòng, quay người lại nhìn, Liễu Hồng Ba và Thường Tiểu Vân đã mất dạng. Liễu Hồng Ba thì đã biết là đi tìm sư phụ, còn Thường Tiểu Vân? Chàng cũng biết là nàng nhưng nhớ người yêu, đã vội vã bỏ đi, nhưng lần này hẳn không còn xảy ra chuyện gì bất trắc nữa.

Tiết Cừ đưa tay lau nước mắt, bỗng thấy một bóng trắng từ trên không rơi xuống, vội đưa tay ra đón lấy, thì ra là nửa con gà luộc thơm phức, giờ mới nhớ là đã hai hôm nay chưa ăn uống gì.

Chàng ngẩng lên nhìn, chỉ thấy Liễu Hồng Ba phóng xuống như bay, mặt mày đã được rửa sạch, trở nên xinh đẹp tuyệt trần, cười duyên dáng nói:

- Cừu ca không đói sao? Ô! Cừu ca đã khóc ư?

Tiết Cừu cười nảo nề:

- Vừa mới phát hiện một kẻ thù đã tàn sát cả nhà mình mà lại không thể lấy mạng mụ ta, không đau lòng sao được?

Liễu Hồng Ba thấy chàng lại muốn rơi lệ, vội an ủi:

- Cừu ca chớ thương tâm, chỉ cần lấy được Kết Minh Bộ, tiểu muội cũng phải vì Cừu ca mà đại khai sát giới.

Tiết Cừu cố nén bi thương nói:

- Lệnh sư đâu? Chúng ta hãy lên núi bá kiến lão nhân gia!

Liễu Hồng Ba dẫu môi:

- Gia sư nhìn thấy bộ dạng của tiểu muội, bảo là tiểu muội không giống đồ đệ của lão nhân gia, không nhận tiểu muội nữa, và cả Lâu Hoa Cổ Đằng cũng đã lấy lại bỏ đi rồi!

Nàng nói xong, mặt đầy vẻ đau lòng muốn khóc, nhưng giả bộ không mấy giống, nửa như cười, nửa như khóc, trông rất khôi hài.

Tiết Cừu thấy vậy biết không phải là thật, phì cười nói:

- Thần Khất lão tiền bối đã thật sự bỏ đi rồi ư?

Liễu Hồng Ba bỗng mắt đỏ hoe nói:

- Ai dối gạt Cừu ca kia chứ! Lão nhân gia nói là không cần tiểu muội nữa. Cừu ca có cần tiểu muội không?

Nếu là nửa ngày trước, Tiết Cừu thật không sao trả lời được câu hỏi này, giờ thì chàng đã có thể thần nhiên nói, và Liễu Hồng Ba đỏ mắt không thể giả vờ được, bèn kéo nàng vào lòng, dịu giọng nói:

- Hãy yên tâm, lệnh sư không bỏ...

Liễu Hồng Ba phụng phịu ngắt lời:

- Tiểu muội hỏi Cừu ca kia!

- Ngu ca cũng không bỏ Ba muội đâu!

- Vĩnh viễn chứ?

- Vĩnh viễn!

Liễu Hồng Ba lòng vô vàn vui sướng, nhón chân hôn lên mặt Tiết Cừ một cái, cười nói:

- Vậy hãy mau ăn đi, kéo đói lả, tiểu muội đau lòng lắm đấy!

Tiết Cừ nghe vậy hết sức cảm động, vội kéo Liễu Hồng Ba xích lại gần hơn, rồi mới đưa con gà luộc lên miệng ăn ngấu nghiến.

Vừa ăn, vừa nghe Liễu Hồng Ba nép trong lòng nói:

- Gia sư đã bỏ đi thật rồi, lão nhân gia nói là chưa tìm được người bạn kia, còn phải đi tìm tiếp, sợ là ông ấy gặp chuyện chẳng lành, bảo chúng ta đến Đông Hải trước, lão nhân gia chắc chắn không đến muộn!

- Lệnh sư tìm người bạn gì vậy?

- Người ấy cũng là sư phụ của tiểu muội, có danh hiệu là Túy Thánh!

Liễu Hồng Ba nhấn mạnh hai tiếng Túy Thánh, nghĩ là Tiết Cừ hẳn biết, vì giới võ lâm Trung Nguyên chẳng ai là không biết thanh danh Túy Thánh.

Vậy mà Tiết Cừ không biết, những danh tính trong sổ ký tên chúc mừng năm xưa, chàng đều nhớ hết, nhưng không biết người nào lung danh hơn, người nào võ công cao hơn, và trong sổ không có tên Túy Thánh.

Tuy nhiên, suy danh biết người, hẳn cũng là một ma men, bèn ơ hờ nói:

- Thích uống rượu phải không?

Liễu Hồng Ba phật lòng:

- Cừ ca có từng nghe Lý Bạch đời Đường, mỗi lần say đều làm thơ, và bài nào cũng trác tuyệt, mọi người gọi ông là Túy Thánh, mà sư phụ ấy của tiểu muội cũng mỗi lần say đều diễn võ, chiêu thức nào cũng tinh diệu khôn cùng, nên cũng gọi là Túy Thánh, chả lẽ không đúng sao?

Tiết Cừ vội nói:

- À! Xin lỗi, ngu ca quên mất đó cũng là lệnh sư, thật là tội lỗi!

Liễu Hồng Ba bỗng hỏi:

- Cừ ca, võ công của Cừ ca đã học được ở đâu vậy?

Tiết Cừ đưa mắt nhìn quanh:

- Chúng ta trên đường đi hăng nói, kéo mất thời gian!

Nhưng trên đường Tiết Cừ không nói, đến tối hôm ấy, hai người nghỉ trong một sơn động, Tiết Cừ mới kể lại quá trình học luyện võ công của mình.

Thì ra hồi năm năm trước, Tiết Cừ theo Bạch Vân Tẩu đưa Thường Tiểu Vân đến Hạnh Gia Trang, sau đó hai người liền đi ra Quan Ngoại trốn tránh kẻ địch.

Nào ngờ khi ra đến Quan Ngoại, hai người vẫn bị một nhóm người bịt mắt đuổi kịp.

Ngay trên đỉnh núi Trường Bạch, bên cạnh Thiên Trì đã diễn ra một cuộc huyết chiến, Bạch Vân Tẩu vì bảo vệ cho Tiết Cừ đã quay lưng ra Thiên Trì liều mạng tử chiến, vì như vậy không phải lo bị kẻ địch tấn công từ phía sau.

Ông với một chọi năm, cuối cùng đã kiệt sức, bị trúng một kiếm táng mạng, Tiết Cừ tuy không thọ thương, nhưng bị một người đá rơi xuống Thiên Trì.

Số trời đã định, Đồng Bảo Tiết gia không bị tuyệt hậu, Tiết Cừ đã từ từ hồi tỉnh.

Khi tỉnh lại, chàng trước tiên cảm thấy từng giọt chất lỏng chảy vào cổ họng, như uống quỳnh tương ngọc dịch, toàn thân hết sức thư thái.

Mở mắt nhìn, những giọt chất lỏng ấy là từ miệng một tảng ngọc thạch to cỡ thùng nước, ánh vàng lấp lánh, nửa nằm trong nước, nửa nhô khỏi mặt nước, lơ lửng trên không.

Tiết Cừ ngạc nhiên đứng lên, ngọc thạch ấy bỗng chụp xuống nước, chàng tiếc nuôi chú mắt nhìn, thì ra nào phải ngọc thạch gì, mà là một con cá chép vàng, tảng ngọc thạch chính là miệng của nó.

Tiết Cừ lại đưa mắt nhìn quanh, thấy mình đang ở ngay cửa một thạch động, ngoài động là nước, nhưng trong động rất khô ráo, nhìn bên ngoài như một chiếc gương to, hết sức kỳ dị, nhớ lại cảnh ngộ trước khi ngất xỉu, một cước trước ngực đau thấu tim phổi, lập tức ngất xỉu rơi xuống nước, vậy mà bây giờ trước ngực không hề đau đớn, nghĩ hẳn là nhờ cá chép vàng cứu mạng, liền quay sang cảm tạ.

Cá chép vàng như hiểu ý người, gật đầu rời bờ đi.

Tiết Cừ đưa mắt quan sát trong động, thấy đây là một thạch động cao rộng mười mấy trượng, trên nóc động có treo một viên minh châu, soi sáng khắp động. Trên vách động có một tượng Phật to lớn, đầu đội mũ vàng, mình khoác cà sa đỏ viền xanh, mặt to tai cả, hết sức trang nghiêm.

Trước tượng có một chiếc giường đá, trên giường có một bộ xương người ngồi xếp bằng, trước mặt có rất nhiều sách và một đóa sen vàng có khắc chữ, Tiết Cừ chú mắt xem,

chỉ thấy đó là: "Vào được động Phật là có tiền duyên, luyện thành tuyệt kỹ phải cần năm năm".

Tiết Cừ mừng rỡ, vội quỳ xuống vái lạy, thề là luyện thành tuyệt kỹ mới rời khỏi động.

Kể từ đó, Tiết Cừ ở trong động một lòng nhiên luyện võ công, thì ra những quyển sách ấy thấy đều ghi chép võ công tuyệt thế.

Mỗi khi Tiết Cừ cảm thấy đói là cá chép vàng lại xuất hiện, mỗi lần đều nhả ra mười mấy giọt chất lỏng vào miệng chàng, riết rồi thành quen, nhưng không biết đó là tinh dịch của cá chép tu luyện ngàn năm mới có, chẳng những có thể giải trừ đói khát, mà còn rất bổ ích cho việc luyện công của chàng.

Cứ mười ngày, cá chép lại xuất hiện một lần, lần nào cũng chỉ mười mấy giọt tinh dịch là có thể khiến chàng mười ngày không đói, và mỗi lần cá chép xuất hiện đều cùng chàng chơi đùa trong hồ nước ngoài động một phen.

Thế nên, Tiết Cừ ngoại trừ luyện thành một thân võ công, tài bơi lội trong nước cũng rất xuất sắc.

Tiết Cừ kể đến đó, không còn gì để nói nữa, nhưng Liễu Hồng Ba nghe đến say mê, liền hỏi:

- Rồi sao nữa?

Tiết Cừ cười:

- Rồi ngày ngày luyện tập võ công, có cần kể rõ từng chiêu thức không?

Liễu Hồng Ba cười khúc khích:

- Hôm nào tiểu muội cũng đến Thiên Trì chơi, bảo cá chép cho ăn một bữa!

Tiết Cừ mỉm cười:

- Ba muội tuyệt đối không nên đến đó!

Liễu Hồng Ba ngạc nhiên:

- Vì sao vậy?

- Ngu ca sợ cá chép ăn mất Ba muội!

Liễu Hồng Ba ngả vào lòng Tiết Cừ, phụng phịu:

- Cừ ca dám nguyện rửa tiểu muội hả?

Tiết Cừ với Liễu Hồng Ba rời khỏi Thái Sơn, tiến vào tỉnh Tô Châu, chuẩn bị băng qua Tô Châu đến Chiết Giang.

Hôm ấy, hai người đã vào đến địa phận Thái Hồ, lúc này vầng thái dương đã khuất, trời đã sẫm tối. Hai người đứng trên bờ hồ, lát sau trời đã xuất hiện vài vì sao, và trên hồ cũng xuất hiện những ánh đèn sáng của ngư thuyền.

Liễu Hồng Ba hớn hở reo to:

- Ô! Ánh sao, ánh đèn, nước biếc và đêm tối yên tĩnh thế này, tiểu muội thật cả đời chưa từng thấy!

Tiết Cừ cười cười:

- Nhìn hồ nước này, ngư ca liền tưởng đến Thiên Trì, Ba muội mà đến Thiên Trì, chắc chắn càng vui thích hơn!

Liễu Hồng Ba nhớ đến câu nói cá chép ăn thịt nàng của Tiết Cừ, bất giác dẫu môi, không trả lời chàng.

Lát sau, vầng trăng cũng đã ló dạng, ánh trăng dịu dàng và những vì sao lấp lánh đã khiến hai người quên mất đói khát và mệt mỏi.

Liễu Hồng Ba bỗng có cảm xúc nói:

- Nước hồ tuy to lớn đến mức khiến chúng ta trở nên nhỏ bé như hạt cát, nhưng nếu so với Đại Qua Bích thì kém hơn cả trăm lần, những cơn gió xoáy khủng khiếp, bãi cát đen ngút ngàn, nhưng lại có phong vị lôi cuốn lạ thường.

Tiết Cừ cũng hết sức cảm khái nói:

- Chúng ta đã đến từ hai nơi thật khác biệt, một là quanh năm tuyết phủ dày, còn một là quanh năm gió cát dữ dội, vậy mà vừa gặp nhau đã ý hợp tâm đầu, nếu không phải hữu duyên, thật cả đời cũng chẳng thể ngờ được, Ba muội nghĩ có đúng không?

Liễu Hồng Ba gật đầu:

- Cừ ca có muốn đến chơi Đại Qua Bích không?

Tiết Cừ gật đầu:

- Khi nào báo xong ân thù, ngư ca hẳn phải đi một chuyến, nếu chưa được nhìn thấy Đại Qua Bích vang danh vũ nội thì thật uổng phí một đời.

Liễu Hồng Ba bỗng kinh hãi kêu lên:

- Ôi chao! Không đi được đâu!

Tiết Cừ ngạc nhiên:

- Vì sao vậy?

- Tiểu muội sợ gió xoáy cuốn Cừ ca đi mất!

Liễu Hồng Ba nói xong khanh khách cười to, phóng bước bỏ chạy.

Tiết Cừ biết nàng cố ý trả đũa mình, bèn cũng giả vờ sùng sộ nói:

- Được, Ba muội dám nguyện rửa ngu ca, ngu ca phải cho biết tay một phen mới được.

Rồi liền tung mình đuổi theo, kẻ chạy người rượt, hai người phóng đi như bay, chốc lát đã vượt qua mấy dặm đường. Nếu Tiết Cừ thật sự đuổi theo, Liễu Hồng Ba sao thể chạy thoát, đó chẳng qua chỉ là muốn đùa mà thôi.

Đột nhiên, Tiết Cừ chân giẫm trúng một vật, loạng choạng suýt ngã. Trong đêm tối, Tiết Cừ tuy không nhìn thấy rõ lắm, nhưng cũng chẳng phải trể lên ba, dễ dàng bị vật vấp ngã. Hơn nữa, chàng khinh công trác tuyệt, dù là đá cứng cũng bị chàng giẫm nát, sao lại không có tiếng động thế nhỉ?

Chàng ngạc nhiên chứng người ngoảnh lại nhìn, dưới ánh trăng mờ chỉ thấy một người nằm trên đất, chiếc bụng to phình lộ cả rốn ra ngoài, thoát nhìn ngỡ là một thai phụ sắp sanh, nhìn kỹ thì ra là một lão nhân bụng to đang ngủ say sưa.

Tiết Cừ tốt cùng kinh ngạc, lão nhân này nếu không phải dị nhân võ lâm, sao thể chịu nổi một cước của chàng? Hơn nữa, một cước này dù không làm cho lão thọ thương, chả lẽ còn không khiến lão thức giấc? Hiển nhiên lão nhân này công lực thâm hậu, chẳng phải kẻ tầm thường.

Thế là, Tiết Cừ vội thi lễ nói:

- Tiên bối cố ý thử tại hạ phải không?

Chàng dứt lời, tiếng ngáy vang lên như sấm rền, mùi rượu tỏa ra nồng nặc.

Tiết Cừ lại kinh ngạc thầm nhủ:

- Hay nhỉ! Lão cố ý trêu cợt Tiết mỗ chứ gì?

Chàng sực nghĩ đến Túy Thánh mà Liễu Hồng Ba đã nói, chả lẽ lão nhân bụng to này chính là Túy Thánh danh lừng võ lâm Trung Nguyên hay sao?

Bỗng nghe tiếng Liễu Hồng Ba từ phía sau vang lên nói:

- Cừu ca, hãy đã cho ông ta cái nữa thử xem có thức hay không!

Tiết Cừu đã biết Túy Thánh cũng là sư phụ của Liễu Hồng Ba, giờ nghe Liễu Hồng Ba nói vậy, biết lão nhân này không phải là Túy Thánh, liền không còn e ngại, thậm chí:

- Minh quả phải thử xem lão có phải là sắt thép hay không!

Thế là, chàng liền tiến tới hai bước, tung chân đá vào mạng sườn lão nhân.

Nhưng chân chàng vừa cất lên, lão nhân bụng to cũng liền bay lên cao ba trượng, la oai oái:

- Tiểu tử kia, ngươi đá lão phu một cái còn chưa đủ, lại còn muốn đá thêm cái nữa, lòng dạ thật tàn ác. Xem đây!

Vừa dứt lời, một chưởng đã bổ thẳng ra.

Tiết Cừu chẳng kể đối phương là ai, đã cố ý gây sự thì mình cũng sẵn sàng hầu tiếp, bèn chảng tránh né, vung chưởng đón tiếp.

Hai luồng chưởng lực hung mãnh chạm nhau, "bùng" một tiếng vang rền, kinh phong xô giạt, cát đá tung bay.

Tiết Cừu chao người một cái, nhưng chân vẫn đứng yên tại chỗ.

Còn lão nhân bụng to bị bật lùi ba bước mới đứng vững lại được, chỉ nghe ông ha hả cười to:

- Tiểu tử ngươi khá lắm, lão khiêu hóa nói mà lão phu không tin, còn ả nha đầu thối tha này nữa, có mới quên cũ, khi sư diệt tổ, lại bảo kẻ khác đánh sư phụ mình, lão phu cũng chẳng thêm người nữa.

Liễu Hồng Ba cười khanh khách nói:

- Sư phụ, lão nhân gia sau khi uống rượu mới lộ tuyệt chiêu, hôm nay sao không thi thố vài chiêu? Túy Bát Tiên kia đồ nhi còn chưa học hết, lão nhân gia sao không thành toàn cho đồ nhi?

- Hừ! Ai là sư phụ của ngươi? Đã có người tình trẻ rồi, ngươi còn cần đến lão già này nữa sao?

Lão nhân bụng to nói xong liền quay người bỏ đi, bước đi chệnh choạng như là người say vậy.

Thì ra lão nhân bụng to này chính là Túy Thánh danh chấn Trung Nguyên, ông họ Lạc tên Thiên, một pho chuông pháp Túy Bát Tiên chẳng kém gì chín chiều Đại Cầm Nã Thủ của Cái Bang, chỉ khác là sở trường riêng mà thôi.

Liễu Hồng Ba vừa thấy Túy Thánh bỏ đi, bất giác hoảng kinh, vội tung mình đuổi theo, vung tay chộp tay áo của ông.

Mắt thấy tay nàng đã chạm vào tay áo, bỗng Túy Thánh loạng choạng như đứng không vững suýt ngã, nhưng lại vừa vặn tránh khỏi bàn tay của Liễu Hồng Ba.

Chỉ nghe Túy Thánh hậm hực nói:

- Người lại còn dám vô lễ với lão phu, phải bố chết người mới được!

Liễu Hồng Ba chộp không trúng, người chúi tới trước, Túy Thánh quay người vung chuông, bổ ngay vào hậu tâm nàng.

Chiều này của Túy Thánh hết sức kỳ diệu, Liễu Hồng Ba dù muốn tránh cũng chẳng kịp, "bộp" một tiếng đã trúng chuông, văng bay ra xa hơn trượng rưỡi.

- o O o -